

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 386/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Holičom, Advokátska kancelária, Lužická 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 13/2016 a jeho uznesením z 11. februára 2016 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 18/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 1. apríla 2016 a poštou 8. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové

Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 13/2016 a jeho uznesením z 11. februára 2016 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 18/2016 a jeho uznesením z 25. februára 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 5. apríla 2016.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že sťažovateľovi bolo 8. februára 2016 vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a) a c) Trestného zákona. Na základe návrhu prokurátora doručeného okresnému súdu 10. februára 2016 bol sťažovateľ po výsluchu vykonanom 10. februára 2016 uznesením okresného súdu č. k. 0 Tp 13/2016-34 z 11. februára 2016 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 18/2016-60 z 25. februára 2016 bola sťažnosť podaná obhajcom sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná.

Následným uznesením prokurátora z 21. marca 2016 bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, keďže podľa záverov znaleckého posudku nebol v čase činu pre nepříčetnosť trestne zodpovedný.

Príkazom prokurátora taktiež z 21. marca 2016 bol sťažovateľ prepustený z väzby s tým, že súčasne bude presunutý do psychiatrickej liečebne.

Podľa názoru sťažovateľa nikdy na poškodenú fyzicky neútočil a nikdy sa nepokúšal dostať sa bez jej súhlasu na ubytovňu, kde bývala. Hoci poškodená opakovane vyjadrila vôľu rozísť sa so sťažovateľom, napriek tomu s ním išla na schôdzku a sedela v aute, ktoré riadil, pričom s ním mala aj po údajnom rozchode opakovane intímny styk.

Výrok sťažovateľa o jeho úmysle naraziť spolu s poškodenou do stromu autom a ich následnom ležaní v jednom hrobe sa podľa jeho názoru nekriticky hodnotí ako vyhrážka, lebo zákon č. 131/2010 Z. z. o pohrebníctve vylučuje, aby sťažovateľ a poškodená ležali v jednom hrobe. Takýto výrok nemôže vzbudiť dôvodnú obavu. Proti vine sťažovateľa

svedčí aj skutočnosť, že sťažovateľ nechal na posteli 200 €, aby sa poškodená dostala domov taxíkom. Poškodená vo svojej výpovedi priznala, že poslala sťažovateľovi 100 a možno i viac správ, a preto sťažovateľových 30 až 50 správ nie je ničím výnimočným. Podľa presvedčenia sťažovateľa nebol dôvod ho zadržať, keďže hodlal prísť na políciu dobrovoľne. To sa aj stalo, no napriek tomu došlo k jeho zadržaniu. Vec bola krajskému súdu doručená v piatok po dňoch prietahov v súvislosti s predkladaním spisu. Krajský súd v nasledujúcom týždni, a to hneď v prvý pojednávací deň aj rozhodol. Okresný súd konal podľa názoru sťažovateľa s prietahom, teda nie v primeranej lehote.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„I. Právo sťažovateľa na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v zmysle § 6 ods. 1 Dohovoru bolo porušené súdom I. stupňa.

II. Právo, ktorým sa zaručuje osobná sloboda a právo, ktorým sa zabraňuje niekoho pozbaviť osobnej slobody bolo bezdôvodne porušené od vznesenia obvinenia a aj v súčasnosti sa porušuje súdom I. stupňa.

III. Právo na oznámenie dôvodov zadržania a právo na zaručenie osobnej slobody boli v zmysle § 85 Tr. por. porušené súdom I. stupňa a aj súdom II. stupňa. Právo na účinný opravný prostriedok bolo porušené súdom II. stupňa.

IV. Sťažovateľovi sa za porušené práva uvedené v bode I.-III. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré sú porušovatelia povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

V. Porušovatelia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom vo výške 363,79,- € s DPH na účet právneho zástupcu sťažovateľa(...) do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcej z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom najmä v zmysle § 20 ods. 1 a ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia (tzv. sťažnostný návrh), ktorého sa sťažovateľ domáha.

Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti (mutatis mutandis IV. ÚS 267/08).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vo svojej úvodnej časti (takmer päť strán) je všeobecná, opisuje iba súčasný stav trestnej justície v Slovenskej republike, pričom ani po prečítaní celej sťažnosti nemožno vytvoriť relevantný názor na posudzovaný konkrétny prípad. Sťažnosť teda nie je dostatočne odôvodnená, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného (a odhliadnuc od princípu subsidiarity) zo sťažnosti by sa dali identifikovať dve zásadné námietky. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že nebol dôvod zadržať ho a následne ho vziať do väzby. Okrem toho je presvedčený, že okresný súd rozhodoval o väzbe s priateľmi.

Z petitu sťažnosti (ktorý je z hľadiska vymedzenia predmetu konania pre ústavný súd smerodajný a záväzný) vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to v súvislosti s právom na osobnú slobodu a s právom na oznámenie dôvodov zadržania.

Z pohľadu ústavného súdu treba zásadne konštatovať, že rozhodovanie o väzbe (a v rámci toho o vzatí do väzby) *ratione materiae* je súčasťou čl. 5 dohovoru. Aspekty väzby majúce hmotnoprávnu povahu sú v prípade rozhodovania o vzatí do väzby súčasťou čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a procesnoprávne aspekty rozhodovania o väzbe sú súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Tak isto treba pod ustanovenie čl. 5 ods. 4 dohovoru subsumovať aj právo na urýchlené rozhodovanie o väzbe, resp. právo na periodickú kontrolu ďalšieho trvania väzby (za mnohé ďalšie Knebl proti Českej republike, Altinok proti Turecku, Gál proti Slovenskej republike a Osváthová proti Slovenskej republike).

Inými slovami, na rozhodovanie o väzbe spravidla nemožno aplikovať sťažovateľom označený čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na základe uvedeného možno konštatovať, že k porušeniu

sťažovateľom označeného práva (v petite sťažnosti) nemohlo *prima facie* v danej veci dôjsť.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva aj z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd vzhľadom aj na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde, že musel rozhodnúť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016